

Kiss Székely Zoltán

Hétszilvafás nemességem

63. évemre

Fagyával megjött újra a tél,
s pajta melegét bitorló
orgonabokor ágaira
parancsolta cinegéimet
sohsemvolt szilvafáimról.

A reggeli dér fagyott-zöld fűszálai
versmorzsáimat szétszórták a fénynek.
Rímbe ájult leveleket engedtek a szélnek
a szilvafáim.

Kelő napom fagyott hajnalba fullad.
Ma sincs időm önmagamba nézni.
Vakulok, ahogy a napsugár
arcomba morzsolja a reggelt
a szilvafák alatt.

Asszonyom most indul
mindennapi józan robotjára.
Szobánkba pirított kenyér fanyar illata
szorul, elúzi a szilvalekvár fahéjas áhítatát.

Ébrednek én is. A válaszút — oh,
hányadik már földi robotunk során —
dombperemi, árnyékos északi oldalán
érett gyümölcsök halkán puffannak
közömbösség porába megszedetlen
sohsemvolt szilvafáimról.

Feltételes decemberi

Csillagaim kandi fénye
láthatóságom mezsgyéjén
átcsorog.

Fagyott verseim törvénye
fojtó havazás reggelén
— én vagyok.

Arcomra gyúrték — de végre
hegendnek — sebeim. Szélén
angyalok

dala zúzmarát az égre
hint. Lucfenyő-sorsom élném.
Itt vagyok.
